

Λούτσα

Τετάρτη, 4 Απριλίου 2012

5:58 πμ

36

Η λούτσα

(η) ουσ

Λούτσα, λουτσάρα = βουνίσια λίμνη από βροχονέρι. Αμπούλας, άμπλας=βαθούλωμα όπου μαζέβεται βρόχινο νερό.

302.374

Ετυμολογικά

Στην αρβανίτικη γλώσσα η ονομασία αυτή αντιπροσωπεύει ένα μέρος προικισμένο με υδάτινο πλούτο.(sic)

ΠΗΓΗ [Αρτέμιδα Αττικής](#)

ΛΟΥΤΖΑ, ούσ. Θηλ. Σ. Πλυνοί, άρσ. πληθ. Έλλ. (lanoigr):
« Πλυνοί, πύελοι, έν αίς τας έσθῆτας έπλυνον, ἤ βόθροι,
» όπου πλύνουσι » λέγει ο Ησύχιος. Είναι λοιπόν από την
Θηλ. μετοχ. Έλλ. Λούουσα, κατά συγκοπήν Λούσα, και
χυδ. Λούτσα.

Βλ. 352.296 [322]

Τοπωνύμιο

Περιοχή της Ανατολικής Αττικής επί του Ευβοικού κόλπου ΒΔ του Πορτο-Ραφτη περίπου στην θέση της Αρχαίας Βραυρωνας.

Περιοχή της Ανατολικής Αττικής επί του Ευβοικού κόλπου **ΒΔ** του Πορτο-Ραφτη περίπου στην θέση της Αρχαίας Βραυρωνας. Εξελληνισθη πρόσφατα σε **ΑΡΤΕΜΙΔΑ** δημοτικισμενος τυπος του ΑΡΤΕΜΙΣ λόγω υπαρχοντος Ναου της Βραυρωνίας Αρτέμιδος. Ο μύθος αναφέρει πως ο Ορέστης επιστρέφοντας από την Ταυρική χερσόνησο με την Ιφιγένεια και το θαυματουργό ξόανο της Αρτέμιδος, αποβιβάστηκε στις Αραφηνίδες Αλές, όπου ίδρυσε ναό για την Αρτέμιδα και έστησε άγαλμα.

Στο ναό λατρευόταν η Άρτεμη ως «ταυροπόλος» θεά, ενώ η Ιφιγένεια αποσύρθηκε στο ιερό της Αρτέμιδος στη Βραυρώνα, το οποίο σώζεται έως σήμερα, δίπλα από το Αρχαιολογικό Μουσείο Βραυρώνος.

Βιβλιογραφία

352

Τίτλος: ΑΤΑΚΤΑ, ηγουν παντοδαπων εις την αρχαίαν και την νέαν Ελληνικήν Γλώσσαν αυτοσχεδίων σημειώσεων και τινων άλλων υπομνηματων αυτοχέδιος συναγωγή. Τομος Πρωτος

Συγγραφέας: Αδαμάντιος Κοραης

Εκδότης: Εβεραρτος - Παρίσιοι

Έτος: 1828